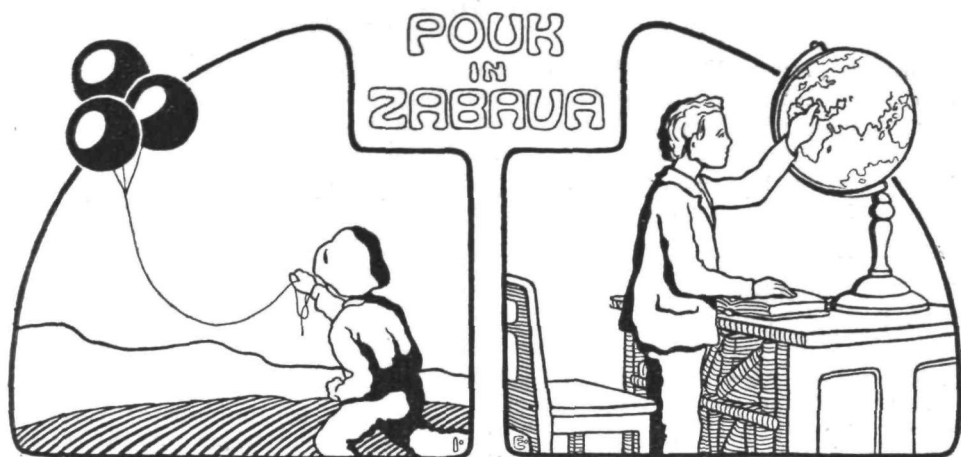

Rebusi:

Priobčil L. O.

I.

$$\frac{zi}{Mi} = R_{\check{c}}$$

II.

$$\bigcirc + \bigcirc \quad \text{[three house icons]} = R_T$$

III.

$$+ = \frac{z}{men} = r \text{ '6}^v \text{ '1' ja}$$

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev besedne uganke v drugi številki.

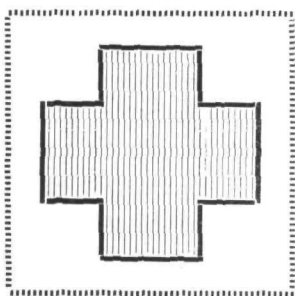
Peč.

Prav so jo rešili; Slavoj Jenko v Trnovem; Tilka in Božena Jelenec v Kandiji; Adolf Valenčič v Trnovem na Notranjskem; Emil Hreščak, učenec IV. razr. v Trnovem; Jakica in Marija Ganglovi, učenki v Idriji; Danica Mercina, učenka v Vipavi; Silva Exel, učenka v Vojniku pri Celju; Vladko, Milica in Stanko Valenčič v Trnovem na Notranjskem; učenci ljudske šole v Rakovcu; Stanislav Krašovec, učenec IV. razr. v Sp. Šiški; Tončka Podlesnik, učenka IV. razr. v Ribnici na Pohorju; Stanko Skok, učenec IV. razr. v Domžalah; Gojmir Jelenc, dijak I. a gimnazijskega razreda v Ljubljani; Branko Hranilovič, učenec V. razreda v Ljubljani; Nadica Vozel, učenka III. razreda v Trebnjem; Marijana Režabek, učenka VI. razr.

v Konjicah; Tatjana, Vlasta in Vida Horvat v Ptuj; Vera dr. Kovačičeva v Trstu; Jozefa Zver, Marija Zamuda, Anika Benkovič, Ljudmila Kegl, Jozefa Kuncič, učenke VI. razreda — Marija Topolnik, Jozefa Farkaš, Marija Šostarič, Jozefa Filipič, Amalija Magpič, Alojzija Lah, Terezija Čuk, Elizabeta Novak, učenke VI. razreda II. oddelek — Francek Bohanec, Janezek Razlag, Ludovik Jauševac, Jakec Skuhala, Francek Sunčič, učenci VI. razreda — vsi pri Sv. Križu na Murskem polju; Stanko Mencinger v Bohinjski Bistrici; Milena Reichova, Ljubljana.

»Rdeči križ«.

»Rdeči križ« je društvo, ki ima namen, blažiti rane in lajšati bolečine vojakom na bojišču in ko se vrnejo ranjeni ali bolni domov. Društvo zbira prostovoljne prispevke, da vzdržuje zdravniške postaje in bolnišnice za ranjence. Te postaje in bolnišnice preskrblja z vsemi potrebnimi zdravili in drugimi pripomočki. Plačuje tudi svoje zdravnike in strežaje. — Odnak »Rdečega križa« je križ v rdeči barvi na belem polju. Uslužbenci »Rdečega križa« nosijo ta odznak na rokavu leve roke. —

Podpirajmo »Rdeči križ«! Tako pomagamo hrabrim vojakom, ki se bojujejo za domovino!

Snidenje na bojišču.

Vojak od Sv. Mihaela na Gosposvet-skem polju je poslal z Galicije domov pismo, ki pravi v njem med drugim: »Mnogo sem videl in izkusil v vojni, ničesar in nikoli pa me ni ganilo tako, kakor to, da sem srečal na bojišču našega konjiča Miška, ki sem ga sam vzgojil in krmil. In kako je bila vesela šele žival, ko me je zazrla, se ne da opisati. Hrzal je konjiček in strigel z ušesi, tolkel s kopiti in poskakoval samo da dá duška svojemu veselju, da sta se sestala dva dobra prijatelja.«

Človekoljubnost na bojišču.

Vojna ni še nikoli popolnoma udušila plemenitih čustev človeštva. Vedno in vedno je čitati po listih o dogodkih, ki pričajo o plemenitem delu tega ali onega nasprotnika. Neki francoski vojak iz Le Mansa opisuje v svojem pismu na star-

še tak doživljaj: Bilo je pred Montebau-jem v okraju Somme, v neki vasi, ki so jo zavarovali Nemci z več strelskimi jarki in ki jo je moral napasti naš polk. Prvi dan smo izvršili par naskokov, ki so imeli ta uspeh, da smo se približali postojankam sovražnika na sto metrov. K nesreči je več naših ranjencev obležalo blizu nemških žičnih ovir, in zaradi silnega streljanja z nemške strani seveda nikakor ni bilo mogoče iz strelskih jarkov. Noč je potekla čisto mirno, in ko so dobili sanitejci naslednjega dne obvestilo o tem položaju, sta prišla dva nosilca, med njimi eden seminarist, v prvo vrsto strelskih jarkov. In tu se je zgodilo sledeče: Oba nosilca sta se, ne da bi koga obvestila o tem, dvignila iz strelskega jarka, pri čemer je seminarist mahal z zastavo »Rdečega križa«. Šla sta direktno proti sovražnim četam. Na mestu je prenehalo streljanje na obeh straneh, in iz nemških strelskih jarkov so prispeli nemški oficirji, ki so se takoj približali našima junakoma. »Kaj nameravate?« so vprašali našega seminarista. — »Odnesti hočem naše ranjence od včeraj, ki se niso mogli vrniti v naše čete.« — »Prav, prav, toda če bi prišli že včeraj, bi ravnotako prenehali s streljanjem.« Nato je segel eden oficirjev seminaristu v roko in pristavil: »Vi ste junak. Damo vam pol ure časa, da izvršite svojo nalogo«. Medtem so se Nemci dvignili iz strelskih jarkov, ploskali in mahali s svojimi čepicami. Naša dva nosilca sta se takoj spravila na delo in prinesla 5 do 6 ranjencev, ki so bili tako izven velike nevarnosti. Po preteku pol ure se je na tem mestu zopet pričelo silno grmenje topov in pokanje pušk.

Njegove zadnje besede.

Neki nemški list poroča o sledečem pretresljivem dogodku z nemško-ruskega bojišča: Zunaj pred zakopi leži raztrgana ošnata žica, pred njo pa kup mrtvecev. Nedaleč proč leži truplo ruskega vojaka. Poljaka. Izdihnil je, ko je molil, zakaj v roki še stiska rožni venec, in poleg njega leži okrogel medaljonček s sliko Matere božje. Nekoliko korakov od njega leži truplo nemškega vojaka. Tega je zadela smrtonosna krogla ravno tedaj, ko je pisal svojemu očetu. Ni napisal veliko. Samo besede: »Dragi oče! Zdrav sem ...«

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V svojem zadnjem pismu sem vam pisal, da bom v tekočem šolskem letu že dijak, a sem še vedno učenec domače dvorazrednice, ker trdi oče, da sem še prevelik divjak in kot tak nesposoben, da bi bil že zdaj dijak. Da pa me ne boste prehudo sodili, Vam obenem naznanjam, da me imenuje še celo oče le tupatam, in sicer le v šali »divjak«. Lahko se torej pohvalim, da nisem divjak, in ni torej v tem oziru zapreke, da bi ne mogel biti že sedaj dijak. Tudi sem se bil že znanstveno dobro oborožil za sprejemni izpit, a ostal sem kljub temu še doma, in sicer zaradi tega, ker divja ravno letos vojna, dalje, ker sem šele v 10. starostnem letu (26. decembra 1914 sem izpolnil šele 10 let) in slednjič, ker, ker, ker sem še sila — neroden, kar moram, žal, sam priznati. Da bi vsaj velik del nerodnosti izgubil, mi odkazuje oče vedno taka opravila, pri katerih je treba vsaj nekoliko misliti in preudariti, kako bi se to in ono lažje in bolje izvedlo. Meni se zdi, da napredujem kolosalno, oče pa trdi (mnogokrat resno), da sem vedno večja neroda. Tako se najini nazori tudi dne 5. oktobra l. l. niso ujemali. Jaz sem bil in sem še sedaj mnenja, da sem svoje, po očetu odkazano mi opravilo izvršil po svojih najboljših zmožnostih, oče pa se še sedaj vedno smeje, kadarkoli se spomni na omenjeno zadevo, trdeč, da sem bil pri tem neroden v najvišji meri. Upajoč, da boste Vi, gospod Doropoljski, priznali, da je pravica na moji strani, sem sklenil Vam stvar razložiti in prositi Vas obenem za nepristransko, a vendar meni blagohotno razsodbo v tej zadevi. Zadeva pa je bila ta:

Mišji lov.

Bilo je torej 5. oktobra l. l. Oče me je poklical s seboj v pisarnico, da bi mu pomagal pri nekem čebelarskem opravilu. Ob mizi je slonelo več satnikov, ki jih je oče pregledoval. Nenenadoma zapazi med dvema satnikoma miš, ki je visela na satniku in ga obglodavala ter mu s tem precej škodovala. Miš očeta sicer debelo pogleda, a ne odskoči, ampak visi dalje ob satniku in pri tem očeta postrani pogleduje. Med pre-mišljevanjem očeta, kako bi mogel miš kar na satniku ujeti, odskoči ta s tega, zbeži proti železni peči, jo parkrat obhodi in pri tem vedno nekako zaničljivo pogleduje očeta; hipoma pa smukne v pepelnjak. Jaz sem moral iti iskat sedaj na označeno mi mesto dve deščici, s pomočjo katerih naj bi bila midva miš ulovila. Deščic pa nisem mogel najti. Ko pridem nazaj in to očetu povem, mi reče: »No, to sem si mislil.« Potem jih gre sam iskat, mene pa pušti v pisarnici z naročilom, naj po malem ropotam, da se ne bo upala miš priti iz pepelnjaka pred njegovim povratkom, ker bi nama sicer gotovo ušla. Storil sem po očetovem naročilu. Po kratkem času prinese oče deščici. Ti sva postavila tako, da se je le spodnji rob vsake izmed njiju dotikal tal, s kraki proti peči, z dolžino deščic pa obrnjen proti stenama, ki obdajata kot pri peči. To naj bi bila torej past za miš.

Nato sva začela preganjati miš iz pepelnjaka. Ko je oče prvič pepelnjak iz peči potegnil in ga sunkoma zopet nazaj potisnil, je prišla miš pri eni izmed pečnih lukenj toliko na svetlo, da sva videla nje drobno glavico, ki se je za trenutek obračala na vse strani. Nje bistrice, male oči so hitro vse pregledale, kar je bilo zanje potrebno. Videla je, da jo obdaja na dveh straneh neprodiren zid, ob tretji strani je zapazila, da jo čakam z nastavljeni pastjo jaz, in ob četrti strani je morala zagledati, kako željno in nestrpno čaka oče, kdaj poizkusi uteči ravno pri njem. Nato je odskočila kar hitro nazaj v pepelnjak. Ko jo oče nato drugič poplaši, skoči pri isti luknji bliskovo iz pepelnjaka proti meni, in sicer s tako naglico, da sem iz strahu popustil desko, ki je padla z vso svojo širino na tla, baje preden se je mogla miš pod njo zaleteti. Po mojem početju menda še holi vznemirjena miš se je zaletela v istem trenutku z vso silo v mojo roko, zaradi česar sem jaz padel skoraj vznak, miš pa je pre-

ko mene smuknila pod omaro in tamkaj v svojo, njej dobro znano luknjo. Ko sem čez hipec prišel k sebi in se pobiral, sem zapažil nevoljen pogled očeta, ki mu ni šlo v glavo, kako bi mogel človek tako neroden biti, da bi na mojem mestu ne ulovil miši. A še skoraj v istem trenutku se mu je obraz razjasnil, in udaril je v glasen smeh. In ko sem mu zatrjeval, da sem desko spustil, ker me je miš ugriznila in bila torej že itak nad desko, se je kar zagrohotal, kakor da bi tega ne verjel. Jaz pa dobro vem, kako strašno me je zbolelo, ko me je ugriznila miš. Jezilo pa me je, da nisem mogel pokazati očetu nikakega znamenja tega ugriza. Se li nič ne pozna, če miš ugrizne?

Ko je zvedela o tej moji nezgodi sestra, sem postal stoprav siromak. Kako je brila iz mene norce. Vam ne bom sedaj na široko razlagal. Kadarkoli sva se kaj sprla, je hitro vojno zmagoslavno končala, rekoč: »Kaj boš ti, ki še pred mišjo omedliš.«

Ta dan utekla miš se pa vseeno ni veselila dolgo zlate prostesti. Drugi dan je našel oče v dveh mišolovkah 9 miši, namreč dve veliki in 7 malih. Izmed teh sem bil eno prav dobro spoznal za tisto, ki nama je prejšnji dan pokazala fige, ko je bila prej mene še pošteno ugriznila. Naslednji dan se je ulovilo zapet 6 samo malih mišk. Od tedaj pa ne gre nobena več v mišolovko, četudi kažejo sledovi, da se miši le še niso zatrle.

Pozdravlja Vas Vam vdani

Stanko Zupančič, učenec 2. razreda, 2. odd. v Šentrupertu nad Laškim.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Moja sodba je kratko ta: Imel si dober namen, da bi upropastil nezgodno miš, toda — izpodletelo Ti je: miška preko Tebe v svojo luknjo — smuk! — češ, Stanko, zdaj mi pa kašo pihaj, če moreš! — In ko se je oče smejal, se je smejal gotovo spretnosti navihane miške, ni se pa smejal Tvoji nezgodi in bolečini. In tako tudi jaz in morda še kdo mojih koticarjev. V teh žalostnih časih de človeku dobro malo smehu!

*

Velemenjeni gosp. Doropolski!

Ker razvidim iz Vašega koticčka, da radi dopisujete s slovensko mladino, se Vam drznem tudi jaz pisati. Učenec sem IV. razr., II. odd. Rad hodim v šolo, ker jako ljubim g. učitelja in se naučim mnogo lepega in koristnega. Imam tri brate in dve sestre. Vsi so starejši od mene. Eden je vojak. Jako me veseli duhovski stan. Težko že čakam cvetoče pomladi. Imam

jako dobre starše, jih močno ljubim. Visoko čislam č. g. kaplana. Izmed vseh učencev imam najrajši Vedlina Leopolda. Star sem 13 let.

Iskreno Vas pozdravlja in prosi za odgovor Franc Sagadin, učenec v Majšpergu.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Ako Te žene v šolo ljubezen do gosp. učitelja, sem uverjen, da mu tudi vedno ustrešaš v vsem, kar od Tebe zahteva, saj je in bo vse to le Tebi v korist. In tako se lahko zgodi, da s pridnostjo dosežeš vse, česar si sedaj želi Tvoje mlado srce.

*

Gospodu Dobropolskemu!

Ne morem opisati, s kakim veseljem čitam Vaš »Zvonček«, a ne samo jaz, ampak tudi moji sošolci in sošolke. Kakor drugi, opisati Vam hočem tudi jaz našo vas. Stoji 816 m nad morjem. Cerkev je ravno na vrhu, vas pa pod vrhom. Na vrhu je lep razgled. Vidi se Triglav in Julijske Alpe na severu; na zahodu se vidi morje; na vzhodu pa Čičarija in kranjske gore. Pozimi ni pač prijazno na naših višavah, a poleti, ko je vse zeleno, je krasno. Vsi radi hodimo v šolo in se radi učimo. V našo šolo hodijo tudi otroci iz Ostrovice.

Drugikrat več.

Prosim Vas, spravite to v svoj cenjeni koticček!

Vljudno Vas pozdravlja Vam vdani

Anton Stančič, učenec ljudske šole v Artvižah (Istra.)

Odgovor:

Ljubi Anton!

Tako lepo samozavestno in odločno se glasijo Tvoje besede: »Vsi radi hodimo v šolo in se radi učimo.« — Z ozirom na to radovoljno izpolnjevanje dolžnosti smem pač upati, da zraste iz vas, mladi moji prijatelji, zaveden rod deloljubnih in poštenih Slovencev. Bog Vas živi!

Koticčkove risbe.

H. Sturm: Pomlad odganja zimo.